

Димитър Бежански
Факторът „Поплачи“

Събудих се от познат шум. Жена ми пак трошеше чинии в кухнята.

Станах, избръснах се, хвърлих си един душ. Познатият шум продължаваше.

Влязох в кухнята, налях си кафе, запалих си цигара и попитах защо баш сега – в период на криза, инфлация, скъпотиия и балкански конфликти трябва да се унищожават семейният инвентар. Всъщност нищо такова не попитах – само погледнах жена си. Женени сме от двайсет години и вече се разбираме само с поглед, думите са напълно излишни.

Тя също ме погледна. Впрочем, преди това прасна още една чиния в мивката и чак тогава ме погледна. В очите ѝ прочетох следното:

„Защо троша чинии ли?! Аз, като те фрасна с кафеника по махмурливската кратуна, ще разбереш защо! Не стига, че носи пари вкъщи от дъжд на вятър, не стига, че постоянно лъха ту на бъчва, ту на пивоварна, не стига, че втори месец се мъкне с оная русата от Павликени, дето дори не е руса, ами изрусена, не стига всичко това, но има нахалството и въпроси да задава! Господи, защо не послушах мама, когато ми казваше да не се женя за тебе!“

Всичко това, дума по дума, прочетох в погледа ѝ.

Разбира се, веднага казах – този път гласно, че не се мъкна с никакви – нито руси, нито изрусени, още по-малко пък от Павликени.

– Виж, – казах, – дори рима се получи: „изрусени“ – „Павликени“! А що се отнася до парите – обясних ти вече: криза, рецесия, инфлация, преходен период... Потърпи още малко!

„Не мога да търпя повече!“ – кресна с поглед жена ми и фрасна следващия супник в стената.

– Ами тогава си поплачи! – посъветвах я аз, допивайки кафето секунда преди да е поsegнала към чашката, в която го бях налял. – Поплачи си, ще ти олекне!

Тя моментално се разплака над пълната с парчета мивка.

Облякох се и тръгнах на работа.

В асансьора се засякох с Харизанов от горния етаж.

– Добре, че те видях, братко! – хвана ме за реверите той. – Само ти можеш да ме разбереш! Съкратиха ме от службата, обраха ми апартамента, а вчера някакъв изрод ми взривил запорожеца, моля ти се! Видяш ли докъде стигнахме! Каж ми, братко, посъветвай ме какво да правя!

– Що не си поплачеш? – попитах го аз. – Поплачи си, може да ти олекне!

Харизанов безутешно се разрида на рамото ми. На улицата

случайно срещнах познат министър. По-рано няхах такива познати, но откакто всеки българин е или бивш или настоящ министър, подобни срещи не са рядко явление.

– Ще се гръмна! – заплаши ме моят познат министър, пожелал да остане анонимен. – Ще се гръмна като едното нищо! Колегите – идиоти! Подчинените ми, дето ги наследих от оня идиот, предшественика – и те идиоти! Депутатите – идиоти! Как да не се гръмнеш в такава идиотска държава!

И него го посъветвах да си поплаче. Все пак – по-безболезнено е от гръмването. Пък и може да се окаже, че има по-голям ефект.

Едри министерски сълзи подмокриха скъпата му вратовръзка.

„Поплачи си, може да ти олекне!“ – този съвет дадох поне на още десетина души през деня.

Привечер, прибирайки се към къщи, забелязах цели тълпи от плачещи хора – явно моят метод бе намерил доста последователи.

Слънцето залязваше, хората плачеха, а покрай тротоарите бълбукаха игриви бистри ручейчета.

Изведнъж една гореща като ютия мисъл се заблъска в главата ми: „Господи! Дали пък по този начин не е потънала и древната Атлантида?!“

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3008>]